

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušítkem, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. Z.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2026 č. j. OAM-1299/VL-VL12-VL15-PZ2-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 9. 5. 2026.

2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Podle žalobce neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno uplatnit některé ze zvláštních opatření. Žalovaný se omezil na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Žalovaný měl povinnost aktivně zjišťovat možnost aplikace alternativ.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Žalobce požádal dne 11. 11. 2025 o mezinárodní ochranu. Dne 12. 11. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 28. 2. 2026. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu (tato byla zamítnuta rozsudkem podepsaného soudu ze dne 12. 12. 2025, č. j. 62 Az 51/2025–20).
5. Dále žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2026 prodloužil dobu zajištění do 23. 3. 2026. Také proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem podepsaného soudu ze dne 19. 3. 2026, č. j. 62 Az 9/2026–20).
6. Napadeným rozhodnutím ze dne 18. 3. 2026 prodloužil žalovaný dobu zajištění žalobce do 9. 5. 2026; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 3. 2026.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
8. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
9. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
10. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dní.*

11. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 9. 5. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v prvním rozhodnutí o zajištění nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce. V té souvislosti především akcentoval, že s žalobcem bylo dne 9. 11. 2025 zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a nadto má žalobce podle § 54 odst. 2 zákona o azylu povinnost vycestovat do 30 dnů od ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.
12. Následně vyjmenoval skutečnosti, které v případě žalobci i nadále platí, zejména, že žalobce je v ČR nepřetržitě od července 2025, nemá žádné oprávnění k pobytu a cestovní doklad, svou nelegální pracovní aktivitou během svého pobytu v ČR nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla zaměstnávání cizinců na území ČR. V minulosti bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byl veden v evidenci nežádoucích osob. V ČR není nikde hlášen k pobytu, ve vlasti mu nic nehrozí a v návratu mu nic nebrání. Před zajištěním policií nepožádal o mezinárodní ochranu, ač mu v tom nic nebránilo.
13. S ohledem na dosavadní jednání žalobce nelze oprávněně očekávat, že v případě propuštění by se na jeho chování cokoli změnilo.
14. Uvedené důvody trvání zajištění považuje krajský soud za zcela přezkoumatelné, odpovídající obsahu správního spisu. Krajský soud tedy přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, přičemž na důvodech, které k tomuto závěru vedly, se nic nezměnilo, jak správní orgán přezkoumatelně dovodil.
15. Pokud se jedná o dobu trvání zajištění, jak ji žalovaný vymezil na str. 4 napadeného rozhodnutí, lze v této části shledat napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný správně vycházel z toho, že již bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu s tím, že žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 9. 3. 2026 a ke dni rozhodnutí žalovaného o této doposud nebylo rozhodnuto, přičemž z maximální délky soudního řízení zbývá doposud ještě 46 dnů, do maximální lhůty zajištění zbývá pouze 47 dnů. Ačkoliv by jinak bylo podle žalovaného možné s ohledem na průměrnou dobu doručení a vyznačení právní moci rozsudku ve věci mezinárodní ochrany prodloužit zajištění o 51 dnů, přikročil k prodloužení zajištění o 47 dnů.
16. S tímto posouzením se krajský soud ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
17. Pokud se týče námitek stran neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, uvádí krajský soud následující.
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní

ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

19. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR nelegálně. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
20. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
21. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
22. Soud zdůrazňuje, že skutečnost, že má žalobce zajištěno ubytování na soukromé adrese, kde může dlouhodobě pobývat na uvedených závěrech nic nemění, neboť kontaktní adresa je pouze jedním z předpokladů aplikace § 47 zákona o azylu.

Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

24. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 15. dubna 2026

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce